

Вече дойде ми до гуша изъ трънаци да се муша. Кожуха си вече скжсахъ, цѣлиятъ се изподрахъ! Изъ дупки нѣма да живѣя, защото вѣхна и линѣя. И ревматизъмъ хванахъ, та цѣлиятъ се схванахъ. А отъ проклетия бронхитъ гърдниятъ ми кошъ е свитъ! Не съмъ още толкозъ старъ, а цѣлиятъ съмъ побѣлѣлъ. Докторъ Ежко днесъ ми каза:

— Стая жежка, въ която нѣма влага, синапъ ще си налагашъ, и съ камфоръ ще се триешъ, и цѣрове ще пиешъ!

Не мога вече да търпя и домъ решихъ да съградя!

Залѣга Заю да чертае и вижда свѣтли, топли стаи. На изтокъ входъ, антре, етажъ. На

западъ — черенъ входъ, паважъ. „Голѣма сграда, петъ етажа“ — помисли Заю: „Трѣбва стража... Защо, защо не съмъ разбралъ, че билъ съмъ азъ скжперникъ старъ и толкозъ лошо съмъ живѣлъ“?

Повика заякътъ зидари. Ей, идватъ майсторитѣ стари, съ тесли и остритѣ бичкии, праметнати на здрави шии. Напрѣгатъ жили и копаятъ и зидатъ тѣ по плана Заювъ. Мечокътъ вика:

— Хайде варъ! Хей, Дечко, де си се заврѣлъ?

А Вълчо мѣри самъ куфража и очертава той етажа. Следъ него, бързо, съсъ лопати, чираци рунтави, рогати, бетона бъркатъ, носятъ, бѣгатъ, и домътъ Заювъ вече стѣгатъ.